

Hanáková, Klára

Prostě Gita

Theatralia. 2026, vol. 29, iss. 1, Supplementum, pp. 102-103

ISBN 978-80-280-0843-7 (print); ISBN 978-80-280-0844-4 (online ; pdf)
ISSN 1803-845X (print); ISSN 2336-4548 (online)

Stable URL (DOI): <https://doi.org/10.5817/TY2026-S-20>

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/digilib.83923>

License: [CC BY-NC-ND 4.0 International](#)

Access Date: 16. 04. 2026

Version: 20260410

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Prostě Gita

Klára Hanáková

Oproti ostatním interním pedagogům divadelní sekce tehdejšího Ústavu divadelní a filmové vědy Filozofické fakulty Masarykovy univerzity Bořivoji Srbovi a Evě Stehlíkové, kteří v nás zejména na počátku studia vzbuzovali oprávněný respekt, působila Margita Havlíčková (pro přátele prostě Gita) nejpřívětivějším a nejpřístupnějším dojmem. Bylo to dáno jednak tím, že vedla (napůl s Helenou Spurnou) úvodní proseminář, který museli všichni studenti povinně absolvovat, takže jsme se s ní již od počátku pravidelně každých čtrnáct dní potkávali, a jednak k nám měla věkově nejblíže. Svou roli v tom však zcela jistě sehrál i její přístup – většinu přednášek či seminářů realizovala v maličkém a téměř intimním prostředí divadelního oddělení Moravského zemského muzea, obklopená zblízka studenty sedícími v zaprášených křesílkách či na rozhrkaných stoličkách u nejrůznějších stolů a stolků obložených hromadou knih a dalších muzejních exponátů. A nejednou neváhala při této takřka divadelní mizanscéně vstát a zpestřit výklad svým oblíbeným zpěvem či charakteristickým smíchem.

Posléze jsem měla to štěstí se s Gitou na tamější půdě potkávat mnohem častěji. Byla to právě ona, komu se podařilo zachránit archiv Večerního Brna před odvozem do sběrného střediska odpadů. Setrvalý skrytý za závěsy v tmavé chodbě muzea zcela bez povšimnutí a polozapomenutý v několika krabicích od banánů. Chodila jsem jej pak pravidelně v rámci psaní závěrečných prací třídit a při té příležitosti jsem byla Gitou vtažena do přímo přátelské atmosféry i mezi její tehdejší kolegyně a kolegy, s nabídkou posezení u kávy či drobného pohoštění z domácích zdrojů, které jako by neviditelná ruka vždy prostřela v přední uvítací místnosti. S dvěma vybranými spolužáky jsme též účinkovali u příležitosti vernisáže expozice o československých legionářích v krátké scénce, kterou s námi Gita nazkoušela. A úplně nejvíc vzpomínám na seminář Audiovizuální dokumentace, financovaný tehdy z grantových prostředků, který Gita vedla společně s fotografem Milošem Uhlířem. Odehrával se také v muzeu a chodili jsme tam pouze tři. Vybaveni pro tyto účely nově pořízenými zrcadlovkami z grantových prostředků, fotili jsme divadelní průvod v ulicích Brna, interiér Paláce šlechticů, divadelní zkoušku v dnes již neexistujícím Divadle v 7 a půl, loutky z itineráře muzea

atp., nacvičovali si správnou kompozici a na místě jsme se učili i fotky vyvolávat. Jeden z nejpřínosnějších seminářů, které jsem během studia absolvovala!

Po letech mi za sebe Gita nabídla na Oddělení dějin divadla pracovní místo v momentě, kdy už jsem byla částečně rozkročena mimo náš obor, a přitáhla mě tak opět zpět. Nabídla mi tykání a vždy byla po ruce s radou i pomocí. Představovala nevysychající studnici paměti brněnského divadelnictví. Proto jsem vždy stála o to, aby byla jedním ze dvou recenzentů mých publikací a pomohla mi vychytat případné nedostatky, nepřesnosti či připojila další svá doporučení. K poslední z nich mi poslala téměř osm stran textu soukromých poznámek, z nichž jsem mnohé ku prospěchu věci zužitkovala, byť mi k nim pro ni typickým stylem připsala: „Tak a já Ti konečně posílám svoje poznámky a zároveň Tě prosím, abys s nimi zacházela jen a jen podle svého uvážení – tak jak jsme se teď domluvily v případě obsahů her. Přece Ti neposílám pokyny!!! :)“

Potkávaly jsme se spolu také na mém novém působišti na JAMU, kde Gita vyučovala kromě dějin českého divadla, společných pro všechny zde vyučované obory, i v kabinetu scénografie. Byla jsem osobně přítomná u její habilitace v roce 2008 a upřímně se radovala z toho, že svůj dlouholetý a poctivý archivní výzkum konečně proměnila ve zvýšení kvalifikace, jež vyvrcholila pouhých šest let poté v dosažení profesorského titulu a ve funkci vedoucí Katedry divadelních studií Filozofické fakulty Masarykovy univerzity (2014–2017).

Když jsem se s Gitou viděla naposled, přinesla jsem jí recenzní výtisk své poslední knihy a pak jsme se téměř dvě hodiny procházely Jundrovem spolu s jejími psími kamarády, dvěma energickými bílými chlupáči rasy lidově nazývané westík, a báječně jsme si popovídaly nejen o brněnském divadle, ale i o životě jako takovém. Netušila jsem tehdy, že se jedná o naše osobní setkání poslední... Děkuji za ně i za vše ostatní, zejména za neutuchající podporu, motivaci a možnost osobního přiblížení se.

